

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/1076/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4211224150
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4211224150.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a JUDr. Vladimíra Novotného, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNIR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: J. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom B., J. XXXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Slovenské združenie OSA, so sídlom Bratislava, Fedinova 9, IČO: 42 260 086, zastúpený Advokátska kancelária HKP Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Sasinkova 6, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 1.124,19 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 12. augusta 2015 č. k. 8C/323/2015-148 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti p o t v r d z u j e a v časti výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu m e n í tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov prvostupňového konania n e p r i z n á v a .

Odvolací súd odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 60 eur s príslušenstvom a vo zvyšku návrh zamietol. Odporcovi náhradu trov konania v zmysle § 142 ods. 1 OSP nepriznal, pretože si náhradu trov konania nevyúčtoval. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov konania titulom trov právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Rozhodnutie vo veci samej súd odôvodnil ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, § 879j, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 23a ods. 1, 2 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 506, § 397 Obchodného zákonníka, § 100 ods. 1, § 101, § 111 Občianskeho zákonníka, § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že odporca s právnym predchodcom navrhovateľa uzatvoril dňa 13. 01. 2005 zmluvu o kontokorentnom úvere, ktorou mu bol poskytnutý úver vo výške 15.000 eur s dohodnutou úrokovou sadzbou 10,25 % ročne. Na navrhovateľa bola pohľadávka postúpená zmluvou o postúpení pohľadávky 29. 02. 2008. V čase postúpenia pohľadávky dlh odporcu bol 33.867,39 eura, z ktorého si navrhovateľ uplatnil sumu 1.124,19 eura. Súd konštatoval, že predmetom konania je záväzok zo zmluvy o úvere, ktorá predstavuje absolútny záväzkový vzťah, súčasne je zmluvou spotrebiteľskou a na odporcu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, keďže pri jej uzatváraní nekonal v rámci obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, a preto je na tento vzťah potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Uvedený záver vyplýva aj zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy, keď sú upravené v Občianskom zákonníku, nepredstavujú osobitný zmluvný typ

aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy. Naopak, príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah, čo vyplýva najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, ktorá nepredstavuje osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti. Na právny vzťah preto súd aplikoval ustanovenia Obchodného aj Občianskeho zákonníka. Skúmal, či navrhovateľ v konaní neuplatňuje premlčaný nárok, keď povinnosť odvodil zo zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého je súd do 13. 06. 2014 povinný na premlčanie uplatneného nároku prihliadať z úradnej povinnosti. Zároveň sa vysporiadal aj s otázkou, či na premlčanie je potrebné aplikovať ust. Občianskeho alebo Obchodného zákonníka. Pokiaľ ide o aplikáciu novely zák. č. 250/2007 Z. z. konštatoval, že nevykazuje znaky pravej retroaktivity, ktorá je v našom právom poriadku neprípustná, ide o retroaktivitu nepravú, ktorá je prípustná. Poukázal na nález ÚS SR PL ÚS 16/09 z 27. 10. 2010 a konštatoval, že novelou neboli dotknuté právne skutočnosti, ktoré vznikli počas platnosti a účinnosti skorších právnych noriem. Nebolo odňaté právo navrhovateľa vzniknuté v minulosti podľa staršieho zákona, v danej veci právo na vrátenie poskytnutého úveru s príslušenstvom, ale boli zmenené len práva do budúcnosti, konkrétne právo s úspechom sa domáhať priznania nároku, ak je premlčaný. Aplikujúc na daný prípad ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie, keďže upravujú priaznivejšie premlčanie, ktoré je kratšie oproti úprave Obchodného zákonníka, pričom aplikácia Občianskeho zákonníka vyplýva aj z ust. § 266 ods. 5 OZ a ust. § 52 ods. 2 OZ, ktoré ukladá na právny vzťah, ktorého účastníkom je aj spotrebiteľ aplikovať tie ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie, pričom spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie len z dôvodu, že uzavrel zmluvu podľa Obchodného zákonníka, preto súd vychádzal pri rozhodovaní zo záveru, že je potrebné premlčanie posúdiť podľa Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz, v danej veci nasledujúcim dňom po splatnosti úveru, ktorá nastala najneskôr 29. 02. 2008. Navrhovateľ podal návrh na súd 22. 12. 2011, teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby, keď najneskôr si nárok mohol uplatniť 29. 02. 2011. Z uvedených dôvodov nárok ako premlčaný zamietol. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov konania za 2 úkony právnej pomoci, prevzatie, odvolanie v sume 81,33 eura za úkon a režijný paušál 2 x 7,63 eura, k tomu DPH, spolu 320,25 eura.

Proti zamietajúcej časti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol v tejto časti rozsudok zmeniť, priznať mu žalovaný nárok. Poukázal na to, že zmluva bola uzatvorená 13. 01. 2005 a v období do 31. 12. 2007 sa vzťahovali na zmluvu ust. § 52 - § 54 OZ, ale len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné zmluvy upravené v 8 časti Občianskeho zákonníka a zmluvu podľa § 55 OZ. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku, a preto je na vec potrebné aplikovať Obchodný zákonník. Novelizovaným ust. § 52 ods. 1 OZ sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01. 01. 2008 a neposudzujú sa podľa neho ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 01. 01. 2008, teda ak bola zmluva uzatvorená pred uvedeným dátumom, je potrebné aplikovať Obchodný zákonník. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR 6MCdo/9/2014 z 24. 03. 2015 a ďalšie, ako rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, Trnave, Žiline. Ďalej uviedol, že nakoľko došlo k splatnosti úveru 29. 02. 2008, 4-ročná premlčacia doba ku dňu podania návrhu neuplynula, preto je jeho nárok daný. Nesúhlasil s aplikáciou ust. § 5b ZoOS, ktorým dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1, čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zákazu diskriminácie, ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci zakotvenej v čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva a porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania garantovanej v čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a Listiny základných práv a slobôd. V odvolaní namietal aj rozhodnutie v časti náhrady trov konania vedľajšieho účastníka, ktoré navrhol zmeniť a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nepriznať náhradu trov konania z dôvodu, že súd nemal akceptovať odvolanie vedľajšieho účastníka bez výslovného súhlasu odporcu. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/296/2014 zo 14. 08. 2015 podľa ktorého ak účastník zostal pasívny a nevyjadril sa k odvolaniu, je opodstatnený záver, že sa stavia negatívne a nemá záujem, aby v odvolacom konaní bola preskúmaná správnosť prvostupňového rozhodnutia. Ďalej poukázal na neúčelnosť trov konania vynaložených vedľajším účastníkom a to, že vo vyjadrení nadbytočne opakuje bez uvedenia nových procesne významných skutočností rovnaké tvrdenia, jeho podania sú abstraktné, bez znalosti prejednávanej veci, automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, pričom úmyslom zákonodarcu pri umožnení vstupu právnickej osoby ako vedľajšieho účastníka bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na účel zriadeným subjektom, ktoré budú

spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc a v danej oblasti budú materiálne a personálne vybavené a odborne kompetentné.

K odvolaniu vyjadrenie podané nebolo.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti nie je dôvodné.

Odvolací súd skôr ako pristúpil k rozhodnutiu veci v zmysle § 213 ods. 2 OSP vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili k možnému právnomu posúdeniu veci z hľadiska ustanovení Občianskeho zákonníka použitím § 52 ods. 2 OZ.

Predmetom konania bol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu sumu 1.1204,19 eura s príslušenstvom titulom neuhradeného zostatku úveru vyplývajúceho zo zmluvy o kontokorentnom úvere, ktorý uzatvoril odporca s právnym predchodcom navrhovateľa A. F. dňa 13. 01. 2005. Odporcovi bol poskytnutý úver 15.000,- Sk s ročnou úrokovou sadzbou 10,25 %. Právny predchodca navrhovateľa postúpil na neho pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 29. 02. 2008, pričom pohľadávka v čase postúpenia voči odporcovi predstavovala sumu 1.124,19 eura. Prvostupňový súd prvýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 8C/89/2012-31 dňa 30. 05. 2012. Do konania vstúpil vedľajší účastník, ktorý podal proti rozsudku odvolanie a Krajský súd v Nitre uznesením odvolanie vedľajšieho účastníka proti rozsudku odmietol. Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/244/2012-73 z 28. 09. 2012 podal dovolanie vedľajší účastník a Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4Cdo/340/2013 zo dňa 25. 06. 2014 uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie a Krajský súd v Nitre zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil mu vec na ďalšie konanie s tým, že je potrebné zaoberať sa vznesenou námietkou premlčania vedľajším účastníkom. Na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa nárok zamietol majúc za to, že je premlčaný, pričom premlčaciu dobu posudzoval podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, podľa ktorého 3-ročná premlčacia doba plynúca od splatnosti úveru 29. 02. 2008 uplynula 29. 02. 2011 a žaloba podaná 22. 12. 2011 bola podaná oneskorene.

Podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení od 01. 04. 2015 - po novelizácii zákonom č. 102/2014 Z.z., ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktoré je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva.

Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 OZ). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Odvolací súd po prejednaní veci sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že danú vec je potrebné posúdiť podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, aj keď zmluva, od ktorej navrhovateľ odvíja žalovaný nárok bola uzatvorená 13. 01. 2005. Správne súd konštatoval, že predmetná zmluva o úvere sa spravuje ust. § 497 Obchodného zákonníka, nakoľko ide o tzv. absolútny obchod a na druhej strane zmluva má spotrebiteľský charakter, a preto pre ňu platia všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zák. č. 258/2001 Z. z. Súd prvého stupňa vo veci vykonal dostatočné dokazovanie a dospel k správnomu záveru, že nárok navrhovateľa je premlčaný. K odvolacím námietkam navrhovateľa voči zamietajúcej časti napadnutého rozsudku mal odvolací súd za to, že vzhľadom k zmene právnej úpravy v zhora citovanom ustanovení § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, o ktorej možnej aplikácii boli účastníci uzrozmenej výzvou odvolacieho súdu, právny vzťah účastníkov sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka, aj keď ako bolo uvedené vyššie, úverová

zmluva je tzv. absolútny obchod. Podľa znenia ustanovenia § 52 ods. 2 OZ /v znení účinnom od 1. apríla 2015/ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (účinného od 1. mája 2014) a § 52 ods. 2 OZ (účinného od 1. apríla 2015) a po ich zohľadnení a po zohľadnení právnych predpisov, ktorých sú súčasťou a ktoré nemajú prechodné ustanovenia, je potrebné prijať ten právny záver, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom, pričom je potrebné posudzovať plynutie premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. V tomto smere odvolací súd poukazuje napríklad na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 12/2014 zo dňa 21. apríla 2015. Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru sa preto odvolací súd stotožnil so súdom prvého stupňa v aplikácii ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov /v znení účinnom od 1. mája 2014/, účinného v čase napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo inú zákonnú prekážku alebo iný zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Je nesporné, že v danej právnej veci platí všeobecná premlčacia doba v dĺžke troch rokov podľa ustanovenia § 101 OZ, na ktorú súd prvého stupňa správne prihliadol v zmysle ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (v znení účinnom od 1. mája 2014). Všeobecná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať, teda uplatniť po prvý raz. Týmto dňom je zásadne deň, keď právo bolo možné odôvodnene vykonať podaním návrhu na súde, t.j. keď je actio nata. Actio nata nastáva vo väčšine prípadov splatnosťou dlhu, t.j. dňom, keď mal dlžník prvýkrát splniť dlh, resp. začať s jeho plnením. V danej právnej veci bol týmto dňom 29. 02. 2008, a preto návrh podaný na súde dňa 22.12. 2011 bol podaný pod uplynutím všeobecnej trojročnej premlčacej doby, ako správne konštatoval súd prvého stupňa.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Za dôvodné považuje odvolací súd odvolanie navrhovateľa proti výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka.

Účastníci konania majú právo byť v konaní zastúpení advokátom, avšak majú právo len na náhradu trov konania proti neúspešnému účastníkovi konania potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Súd je teda oprávnený a zároveň povinný o uplatnenom nároku na náhradu trov konania individuálne rozhodovať z hľadiska ich účelnosti. Z obsahu spisu je preukázané, že vedľajší účastník na strane odporcu dobrovoľne vstúpil do konania, pričom nekontaktoval odporcu a nepoznal ani predmet konania, podal odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa, pričom zároveň žiadal zaslať návrh na začatie konania a vzniesol námietku premlčania. uplatnil si aj nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na cieľ a úlohu vedľajšieho účastníka, ktorými sú ochrana spotrebiteľa je možné predpokladať, že tento disponuje znalosťami a vedomosťami v oblasti spotrebiteľského práva, preto je spôsobilým samostatne ochraňovať spotrebiteľa. Nutnosť a opodstatnenosť svojho právneho zastúpenia vedľajší účastník vôbec nepreukázal a nezdôvodnil ho z hľadiska účelnosti a hospodárnosti. Podľa odvolacieho súdu takýto paušálny vstup vedľajšieho účastníka do bližšie nepoznaných konaní a udelenie všeobecnej plnej moci advokátovi na svoje zastupovanie v neznámom počte vecí nemôže byť prejavom naplnenia jeho cieľa a úloh ako občianskeho združenia pôsobiaceho na ochranu spotrebiteľov a taktiež to nemôže byť ani prejavom hospodárnosti jeho konania. Uvedené konanie vedľajšieho účastníka navodzuje stav, že spotrebiteľské združenie neslúži primárne záujmom spotrebiteľov, ale záujmom advokáta, ktorý si v paušálnych podaniach bez bližšej vedomosti o danom konaní, do ktorého vstupuje automaticky vyčísluje aj náhradu trov právneho zastúpenia. Odvolací súd v súvislosti s nepriznaním

náhrady trov konania (právneho zastúpenia) vedľajšiemu účastníkovi uvádza, že v danom prípade nedošlo k porušeniu práva na právnu pomoc a rovnosti účastníkov garantovaného čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, nakoľko predmetné trovy neboli účelne vynaložené, t. j. nepôsobili v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Teda nie je vylúčené právne zastúpenie vedľajšieho účastníka - združenia na ochranu spotrebiteľov, avšak trovy tohto zastúpenia treba v každom konaní posudzovať z hľadiska účelnosti ich vynaloženia, nakoľko účastníkovi (i vedľajšiemu) konania patrí len náhrada trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Pokiaľ mal vedľajší účastník na strane odporcu poznatky zo svojej činnosti o premlčaní nárokov uplatňovaných navrhovateľom (a o tom, že po vznesení námietky premlčania berie návrhy späť), resp. pri vstupovaní do konania (bez kontaktovania odporcu) nemal o veci žiadne informácie, nemožno v prípade jeho právneho zastúpenia vzhľadnúť účelnosť tohto zastúpenia, keď námietku premlčania mohol vzniesť aj sám (ak mal poznatok o premlčaní uplatňovaného nároku) alebo (ak takýto poznatok a informácie o konkrétnej veci nemal a teda otázku potrebnosti - nevyhnutnosti svojho právneho zastúpenia ešte posúdiť nevedel) mal posúdiť svoje zastúpenie až podľa znalosti konkrétnej veci a prípadnej neschopnosti kvalifikovaného konania prostredníctvom svojich zástupcov (členov, zamestnancov). Vychádzajúc z uvedeného, preto odvolací súd nevhľadol trovy vedľajšieho účastníka spojené s jeho právnym zastúpením v konaní za účelne vynaložené. Spotrebiteľské združenie by malo svoju činnosť, pre ktorú vzniklo, vykonávať primárne prostredníctvom svojich zástupcov (členov, zamestnancov) a teda jeho činnosť by nemala spočívať len v tom, že udelí všeobecné plnomocnenstvo advokátovi (advokátskej spoločnosti), ktorý bude suplovať činnosti prináležiace združeniu.

Z vyššie uvedených dôvodov, odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vo vzťahu navrhovateľa a vedľajšieho účastníka podľa § 220 OSP zmenil spôsobom uvedeným v enunciiate tohto rozhodnutia, keďže neboli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 219 OSP) a ani pre jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 OSP).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože si trovy odvolacieho konania nevyčísľili (§151 ods. 1 OSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.